

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **A. E.**, bývajúcej v P., zastúpenej JUDr. I. Č., advokátkou so sídlom v P., proti žalovanej **Z. B.**, bývajúcej v P., **o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy alebo o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 19 C 722/2002, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. septembra 2013 sp. zn. 9 Co 65/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa v konaní domáhala a/ určenia neplatnosti kúpnej zmluvy spísanej 3. decembra 1999 notárom JUDr. Š. S. vo forme notárskej zápisnice pod sp. zn. N., ktorou predala žalovanej nehnuteľnosti v katastrálnom území V. zapísané na liste vlastníctva č. X. ako dom súpisné č. X. na parcele č. X., ďalej parcela č. X. – zastavané plochy a nádvoria vo výmere X. m² a parcela č. X. – zastavané plochy vo výmere X. m² za kúpnu cenu 1 507 668 Sk (ďalej len „kúpna zmluva“) eventuálne b/ určenia, že je výlučnou vlastníčkou týchto nehnuteľností. Poukazovala na to, že kúpna zmluva bola uzatvorená v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, preto od nej odstúpila 19. októbra 2000. Do finančnej tiesne sa dostala z dôvodu narastajúceho dlhu voči peňažnému ústavu, nápadne nevýhodné podmienky založilo podhodnotenie predávaného domu oproti skutočnému stavu (až o 1 000 000 Sk).

Okresný súd Poprad rozsudkom z 24. mája 2012 č.k. 19 C 722/2002-435 zamietol žalobu. Vychádzal z toho, že žalobkyňa platne neodstúpila od kúpnej zmluvy, lebo pri uzatvorení kúpnej zmluvy nekonala v tiesni (stav jej tiesne nemôže vyplývať z toho, že

sa sama dobrovoľne v inom právnom vzťahu stala ručiteľkou). Vzhľadom na to, že bola iniciátorkou kúpnej zmluvy, neobstojí ani jej argumentácia, podľa ktorej konala v omyle. So zreteľom na okolnosti predaja mala možnosť dôsledne si premyslieť celú záležitosť, vedela, aká je cena predmetu predaja, pred podpísaním kúpnej zmluvy sa oboznámila so znaleckým posudkom o cene predávaných nehnuteľností. Kúpna zmluva bola urobená slobodne, vážne, určito a zrozumiteľne, má všetky náležitosti platného právneho úkonu. Súd nevyhovел ani jednému z petitov žaloby „aj z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu“. Rozhodol tiež o náhrade trov konania.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa odvolanie, ktorým sa domáhala zmeny rozhodnutia súdu prvého stupňa. Nestotožnila sa s jeho názorom, že na požadovanom určení (neplatnosti kúpnej zmluvy) nemá naliehavý právny záujem. Pokiaľ by totiž dosiahla toto určenie, vytvoril by sa tým pevný základ pre neskoršie majetkové vyrovnanie sa so žalovanou. Bez žalobou požadovaného určenia zostáva právne postavenie žalobkyne značne neisté. Súdu prvého stupňa vytkla tiež nedostatočné posúdenie dôsledkov rozdielov medzi výškou kúpnej ceny uvedenou v kúpnej zmluve (ktorá nevyjadřila cenu celého jedného podlažia domu, porastov, skutočnú cenu oplotenia a kanalizácie) a jej výškou zistenou v priebehu dokazovania, ako aj neodstránenie nejasností ohľadom vyplatenia kúpnej ceny. Údaj o kúpnej cene uvedený v kúpnej zmluve nezodpovedá skutočnej vôli konajúcich. Táto skutočnosť zakladá absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy. Žalobkyňa pri jej uzatváraní konala v omyle, na podklade nesprávneho a neúplného znaleckého posudku o cene predávaných nehnuteľností. Tento omyl je právne významný, lebo celý predaj organizovala žalovaná.

Žalovaná sa k odvolaniu písomne nevyjadřila.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 24. septembra 2013 sp. zn. 9 Co 65/2012 napadnutý rozsudok potvrdil. V odôvodnení poukázal na to, že žalobkyňa odvolaním nenapadla výrok zamietajúci žalobu v časti, ktorou sa domáhala určenia vlastníctva sporných nehnuteľností; uvedený výrok preto nadobudol právoplatnosť. V odvolacom konaní bolo preto potrebné posúdiť len opodstatnenosť tvrdenia žalobkyne, že kúpna zmluva je relatívne neplatná z dôvodu omylu (§ 49a Občianskeho zákonníka), v ktorom konala pri urobení tohto právneho úkonu. Žalobkyni ako objednávateľke znaleckého posudku musela byť známa všeobecná hodnota predávaných nehnuteľností. Mala dostatok možností presvedčiť sa vopred o reálnosti stanovenia ceny nehnuteľností. Právny poriadok pritom účastníckam kúpnej

zmluvy dovoľoval dohodnúť v porovnaní so znaleckým posudkom kúpnu cenu vyššiu aj nižšiu. Žalobkyňa v kúpnej zmluve celkom jednoznačne prejavila vôľu predat' nehnuteľnosti za 1 507 668 Sk. Navyše, žalobkyňa a žalovaná boli účastníkmi celého komplexu viacerých právnych úkonov – v časovej a vecnej súvislosti s kúpnu zmluvou bola uzatvorená aj zmluva o prevode 4-izbového bytu, zmluva o obstaraní rekonštrukcie bytu na náklady žalovanej, zmluva o obstaraní znaleckého posudku na náklady žalovanej, zmluva o zaplatení dlhov žalobkyne a jej syna žalovanou. Za tohto stavu bola potom kúpna cena výsledkom započítania a zohľadnenia ďalších plnení poskytnutých žalobkyňi žalovanou. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že kúpnu zmluvu uzatvorila v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, odvolací súd poukázal na to, že predmetná námietka nezakladá neplatnosť zmluvy, ale možnosť odstúpiť od nej (§ 49 Občianskeho zákonníka). Žalobkyňa však na jednej strane tvrdila, že kúpna zmluva je relatívne neplatná, na druhej strane od nej odstúpila (i keď odstúpiť možno len od platne uzatvorenej zmluvy). Skutočnosť, že žalobkyňa až v odvolacom konaní zmenila svoju argumentáciu a začala tvrdiť, že kúpna zmluva je absolútne neplatná, nasvedčuje tomu, že si sama dodatočne uvedomila rozpornosť tvrdení, z ktorých vyvodzovala opodstatnenosť svojej žaloby. Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnutý výrok prvostupňového rozsudku (o zamietnutí žaloby o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy) potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.); ako vecne správny potvrdil aj výrok o trovách konania na súde prvého stupňa. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie s tým, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). V úvode podala prehľad o doterajšom priebehu konania, pričom osobitne poukázala na to, že už na prvom stupni prejednávania veci vyšli najavo rozpory medzi kúpnu cenou (jej výškou) uvedenou v kúpnej zmluve a kúpnu cenou uvádzanou žalovanou. Vzájomné plnenia, ktoré si poskytlí zmluvné strany, nie sú hodnotovo rovnaké. Skutočnosť, že kúpna cena uvedená v písomnom vyhotovení zmluvy nevyjadruje skutočnú vôľu účastníčok zmluvy, zakladá absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). I keď žalobkyňa túto okolnosť uviedla až na pojednávaní uskutočnenom 17. júna 2010, súd mal na ňu vziať zreteľ. Odvolací súd konštatoval, že odvolanie podala iba proti výroku zamietajúcom žalobu v časti týkajúcej sa určenia neplatnosti kúpnej zmluvy. Toto konštatovanie však nezodpovedá skutočnosti – podala žalobu s eventuálnym petitom (žiadala určiť, že kúpna zmluva je neplatná, „eventuálne“ že je vlastníčkou označených nehnuteľností). Žalobu v časti

o určenie jej vlastníctva nevzala späť a ani „súd nerozhodol o čiastočnom zastavení konania“. O potrebe vyriešiť otázku vlastníctva k predmetu sporu sa zmienila aj v odvolaní. Odvolací súd mal preto rozhodnúť „o celom nároku“, ktorý (ako uvádza žalobkyňa) „nebol rozdelený na dve časti“. So zreteľom na to, že napadla rozsudok ako celok, neobstojí názor odvolacieho súdu, že odvolaním napadla iba výrok týkajúci sa neplatnosti kúpnej zmluvy. Odvolací súd takto nerozhodol o celom predmete odvolania. Navyše, žalobkyňou zdôraznenú okolnosť – že kúpna zmluva je absolútne neplatná podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka – nesprávne považoval za novo tvrdenú skutočnosť, na ktorú už nemohol prihliadnuť (§ 120 ods. 4 O.s.p.). Neuvedomil si, že na dôvody zakladajúce absolútnu neplatnosť právneho úkonu musí súd prihliadať aj bez návrhu. V závere dovolania žalobkyňa uviedla, že v dôsledku uvedených procesnoprávných a hmotnoprávných nesprávností, ktorých sa dopustil odvolací súd, jej bola odňatá možnosť realizovať jej procesné oprávnenia. Žiadala preto, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že kúpna zmluva bola uzatvorená slobodne a v nej uvedená kúpna cena zodpovedá skutočnej dohode jej účastníčok a zohľadňuje komplex právnych úkonov urobených v súvislosti s uzatvorením kúpnej zmluvy. Žalobkyňa od roku 2000, kedy nadobudla istotu, že má kde bývať, že byt nie je zaťažený žiadnym záložným právom a peniaze jej boli vyplatené, vniesla do života žalovanej neistotu rôznymi požiadavkami a účelovými konštrukciami napriek tomu, že jej už bolo poskytnuté všetko dohodnuté plnenie. Súdny v danom prípade rozhodli vecne správne. V odvolacom konaní už išlo len o posúdenie, či je neplatná kúpna zmluva. Z odvolania (najmä z hľadiska toho, čo žalobkyňa žiadala) je zrejmé, že týmto opravným prostriedkom nenapadla výrok zamietajúci žalobu v časti o určenie, že je vlastníčkou sporných nehnuteľností. Žalobkyni nebola v konaní odňatá možnosť pred súdmi konať a jej dovolanie nie je preto procesne prípustné. Vzhľadom na to ho žiadala „zamietnuť“.

Dovolateľka v ďalšom vyjadrení označila za nepravdivé tvrdenie žalovanej o tom, že žalobkyni už boli poskytnuté všetky dohodnuté plnenia. V nadväznosti na prepočet hodnôt jednotlivých plnení a protiplnení, ktorý podala v tomto vyjadrení, vyslovila presvedčenie, že táto argumentácia žalovanej je nenáležitá a prieči sa skutočnosti. V závere zdôraznila, že trvá na podanom dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

1. Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovoláním žalobkyne je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (vid' § 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

2. So zreteľom na § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. a s prihliadnutím na dovolaciu argumentáciu žalobkyne najvyšší súd pristúpil k posúdeniu, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť

účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobkyne preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

3. Žalobkyňa v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

V danom prípade sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala určenia, že je neplatná kúpna zmluva, „eventuálne“ že je vlastníčkou nehnuteľností uvedených v kúpnej zmluve (viď čl. 7 spisu).

„Petit“ je nevyhnutnou obsahovou súčasťou žaloby, v ktorej žalobca vyjadruje to, čo žiada (aké rozhodnutie požaduje od súdu). Žalobný petit môže obsahovať aj niekoľko požiadaviek, ako má súd rozhodnúť; petit žaloby sa môže týkať aj viacerých nárokov. Žalobca môže v žalobe formulovať aj tzv. eventuálny petit. Žalobou s eventuálnym petitom sa žalobca domáha, aby súd vyhovel jeho požiadavke (primárnemu petitu), a pre prípad, že primárnemu petitu súd nevyhoví, aby vyhovel jeho ďalšej požiadavke (eventuálnemu petitu). O eventuálny petit ide napríklad v prípade žaloby, na vydanie veci s tým, že ak jej vydanie nie je možné, žalobca (eventuálne) žiada peňažné plnenie.

Samo použitie slova „eventuálne“ v žalobnom petite ešte neznamená, že skutočne ide o eventuálny petit. Eventuálnym petitom žaloby sa uplatňuje jeden nárok, pričom jeden petit vylučuje druhý petit (súd napríklad nemôže žalovanému uložiť povinnosť vydať vec a zároveň aj povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu za vec). Ak súd rozhodne podľa prvého (primárneho) petitu, o druhom petite už nerozhoduje. Ak rozhoduje podľa druhého (subsidiárneho) petitu, prvý petit zamietne.

Žalobkyňa v konaní na súde prvého stupňa žiadala určiť, že je kúpna zmluva neplatná, „eventuálne“ že je vlastníčkou nehnuteľností uvedených v kúpnej zmluve. Prvá časť petitu jej žaloby v zásade nevyklučuje druhú časť petitu, i keď v prípade, že by sa domáhala iba určenia vlastníctva, bola by nadbytočná [otázku (ne)platnosti kúpnej zmluvy by súd musel v takom prípade i tak riešiť, a to ako prejudiciálnu, pričom žalobkyňa by na takom (samostatnom) určení neplatnosti nemala naliehavý právny záujem].

Súd prvého stupňa zamietol žalobu v celom rozsahu. Odvolací súd – sústrediac sa na obsah odvolania (§ 41 ods. 2 O.s.p.) a zohľadniac to, že jeho podstatná časť sa týka neplatnosti kúpnej zmluvy a že aj záverečná časť odvolania (odvolací „petit“) vyjadruje len požiadavku, aby prvostupňový rozsudok bol zmenený vo výroku o neplatnosti kúpnej zmluvy, dospel k správneému záveru, že žalobkyni už v odvolacom konaní nejde o preskúmanie správnosti rozhodnutia súdu v otázke určenia vlastníctva nehnuteľností. Na tom, že žalobkyňa sa odvolaním domáhala preskúmania rozhodnutia prvostupňového súdu iba čo do určenia

neplatnosti kúpnej zmluvy, nemení nič skutočnosť, že v odvolaní (č.l. 447 spisu) uviedla, že „toto určenie (pozn. dovolacieho súdu: určenie neplatnosti kúpnej zmluvy „eventuálne“ určenie vlastníckeho práva) malo tvoriť právny základ pre neskoršie vypořádanie vzájomných plnení ...“. Rovnako na tom nič nemení skutočnosť, že na inom mieste odvolania (viď č.l. 447 p.v.) poznamenala, že bez rozhodnutia súdu o tom, či „predmetná kúpna zmluva je platná, resp. kto je vlastníkom sporných nehnuteľností, zostáva právne postavenie žalobkyne naďalej neisté ...“. Je zrejmé, že v týchto častiach odvolania žalobkyňa vysvetľovala iba svoje dovtedajšie náhľady na priebeh konania a prejednávanej veci, svoju odvoláciu požiadavku ale vyjadrila celkom zreteľne v záverečnej časti odvolania tak, že žiada preskúmať správnosť rozhodnutia prvostupňového súdu (iba) čo do určenia neplatnosti kúpnej zmluvy a toto rozhodnutie ako vecne nesprávne zmeniť tak, že kúpna zmluva je neplatná.

Odvolaiteľka teda neopodstatnene namieta, že v odvolacom konaní nebolo rozhodnuté o celom predmete odvolania.

4. Žalobkyňa odvolaciemu súdu vytýka, že pri rozhodovaní neprihliadol na absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorú zakladá to, že tento právny úkon nevyjadruje skutočnú vôľu jej účastníčok.

Uvedená dovolacia námietka sa z hľadiska obsahového týka správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Dovolateľka teda uplatňuje dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Pri právnom posudzovaní veci súd podriaďuje zistený skutkový stav pod právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Právne posúdenie veci je najvyšším súdom považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (len) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); zároveň je zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (porovnaj R 54/20102 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010,

sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

5. Obsah dovolania a formulácie v ňom zvolené nevylučujú, že žalobkyňa namieta aj správnosť postupu súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie. Dovolací súd preto uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p. Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

6. Na záver najvyšší súd pripomína konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnuté v jeho uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014, v zmysle ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

7. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne podľa § 238 O.s.p. prípustné nie je, v dovolacom konaní sa nepreukázala opodstatnenosť jej tvrdenia o vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a ani nevyšli najavo iné vady vymenované v § 237 O.s.p., dovolací súd odmietol procesne neprípustné dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1

písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

8. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. júna 2015

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková